

Ихтиманъ, Самоковъ. Самъ Сюлейманъ паша напуска общото командувание и бърза да ръководи тѣзи безразсѣдна отбрана. Като съзнава отъ друга страна всичката опасностъ на положението си, той, съ разни извъртвания, се стреми да хвърли поне частъ отъ отговорността на Реуфъ паша, и го прави отговоренъ началникъ за отбраната на централнитѣ и источни Балкани. Реуфъ разбира тия интриги и къмъ 24-й декемврий ограничения Вессель паша е прѣдоставенъ на собственната си участъ. *По този начинъ, въ най критическата минута, когато съдбата на съхранившата се турска армия висеше на конеиъ, въ това врѣме се явяватъ двама главнокомандующи, двама заклети врагове, които се мѣчатъ да гласнатъ единъ другиго въ пропастьта, въ която трѣбваше да погине цѣлата Империя.* Въ послѣдната минута, когато рускитѣ обходни колони вече заобиколяха Шейновския укрѣпенъ лагеръ, Вессель паша е поставенъ въ положение да незнае чии заповѣди да изпълнява. На 26-й той съобщава и на двамата главнокомандующи за опасността да бѣде отрѣзанъ и унищоженъ, но на никого отъ тѣхъ не достига гражданското мъжество да поеме на себе си отговорността за отстъпление. Напротивъ, Реуфъ паша още настояваше да се удържатъ заетитѣ позиции, като рассчитва да спрѣ побѣдоноснитѣ руски колони съ нѣкакво въображасмо прѣмирие, което той наивно вѣрвалъ, че ще му се даде въ таквазъ рѣшителна за рускитѣ побѣди минута. *) Всичко това, както ще видимъ по нататѣкъ, стана причина за пълната капитулация на Шипченската турска армия, която послужи като най-блѣстящъ вѣнецъ на досегашнитѣ руски побѣди.

*) Забѣлка: Послѣдната телеграфическа заповѣдъ, която получи на 26-то сутренъта Вессель паша отъ В. министръ, гласеше: „Рѣшено е да се заключи веднага армистия между двѣтъ воюющи страни. *Азъ ви моля въ името на нашето бойно друиство*“, въ името на държавата и на нацията да не оставяте позициитѣ, които ний защитавахме, толкова врѣме наедно. Прѣпоръчвамъ ви сѣщо да обърните особено *внимание* за да съхраните свободенъ пѣтя на отстъплението ви.“